

Liturgický program od 6. júna 2011 – do 12. júna 2011

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 6.6.	Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia	+ Michal, Juraj, Alžbeta rod. Dudejová
	Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia + pan.	+ Ladislav Kossey
Utorok 7.6.	Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia + pan.	+ Ján a ostatní z rod. Lazurovej
Streda 8.6.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia	+ Anna, Štefan rod. Mišová
	Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia	* za dážd'
Štvrtok 9.6.	Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia + moleben	+ Andrej, Zuzana rod. Bencuľaková
Piatok 10.6.	Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia	+ Ján, Mária, Edita rod. Doliničová
	Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia	
Sobota 11.6.	5. zádušná sobota	+ za zosnulých
	Vyšná Rybnica 8.30 - sv. liturgia + pan.	
Nedeľa 12.6.	Vyšné Remety 8.30 - sv. liturgia + myrovanie	* Jana, Daniel
	Vyšná Rybnica 10.30 - sv. liturgia + myrovanie	* za veriacich z farnosti

POKOJ VÁM

Roč.5, číslo 23.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

Prosme o Svätého Ducha!

Svätý Duchu, nazývame Ťa ľudskými menami, aby sme o tebe mohli hovoriť. Hľadáme výrazy, mená, obrazy a prirovnania, aby sme nemuseli mlčať. Si vzduch, ktorý dýchame. Si diaľka, za ktorou putujeme. Si svetlo, ktoré nás osvecuje. Si láska, ktorou nás Boh stvoril. Prebuď ma k životu tak, ako si vzkriesil Ježiša z mŕtvych. Daj, aby som sa stal svetlom sveta.

Sestry a bratia, v deň prvých kresťanských Turíc sa zniesol Svätý Duch na zhromaždenú Cirkev viditeľne a počuteľne. Viditeľne v podobe ohňa, ktorý svieti a spaľuje a počuteľne v hukote, „ako keď sa ženie prudký vietor“. Prevetral vnútro apoštolov a rozohnil ich srdcia, takže bez strachu predstúpili pred zhromaždenú masu a ako noví ľudia hovorili novými jazykmi. Aj my by sme si priali, aby Svätý Duch prišiel medzi nás podobným spôsobom, aby prevetral náš sýty, spokojný, často zahŕňajúci katolicizmus, aby otriasol naším spokojným, zaspánym svedomím a znepokojil nás na ceste k Bohu. Pri takýchto našich prianiach nevidíme, čo sa v skutočnosti okolo nás deje. Keď bol Svätý Otec v Mexiku, novinári písali, že prišiel do Latinskej Ameriky ako hurikán. Obyvateľstva, ktoré často žije vo veľkej biede, na nízkej civilizačnej úrovni, sa zmocnilo nesmierné nadšenie. V pápežovi videli zástancu ľudských práv, preto k nemu prichádzali ako k ochrancovi práv človeka na slušný život. Utláčaní a diskriminovaní výkrikmi prejavovali svoje nadšenie. U nás to bolo trochu iné. Miliómy ľudí u nás viedla k pápežovi radosť vyspelého národa a hlboká viera, ktorá nám pomohla vydržať a prekonať ťažkosti minulosti a ktorú nezlomilo ani násilie. Teraz sa prejavila celému vetu viditeľne a počuteľne a ako veľká voda zavlážila celý svet. Kto môže zastaviť tento prival živej vody a zdravého života? Aká nádherná je naša gréckokatolícka Cirkev aj v dnešných časoch! Potupená do krvi v niektorých krajinách, v iných oživená a vyzdvihnutá z hlbokého poníženia. Je ako Kristus. Prežíva smrteľnú úzkosť na Kalvárii a pod krížom sa v tej istej chvíli skvejú zore zmŕtvychvstania. Stále aktuálna však zostáva prosba: „Zošli Ducha Svätého a obnov tvárnosť zeme.“

Zošli svojho Ducha aj do našich duší, aby vyrástli z uspávajúcej spokojnosti, z ľahostajnosti, z pasivity, z nedôstojného strachu a z alibistických postojov."

LÁSKAVOSŤ

V pokročilom veku bola moja matka ešte stále aktívnou ženou, ktorá sa nenechala premôcť bremenom rokov. Raz sa vracala domov z obchodu s veľkou nákupnou taškou, keď ju zbadal policajt a rozhodol sa jej pomôcť. Vzal jej ťažký náklad a odprevadil moju matku až k dverám jej domu. Odvtedy hrdo vyhlasovala, že policajti sú jej priatelia a správala sa k nim s materskou nehou.

Čo je to láskavosť?

Je to „schopnosť blahosklonného a jemného správania k druhým“ „Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“. (Gal 5, 22-23)

Sme láskaví, keď máme úctu k dôstojnosti človeka a keď uznávame, že aj to všetko okolo nás, zvieratá, rastliny i veci, majú zvláštnu dôstojnosť. Sme láskaví, keď sme priateľmi sveta, ktorý nás obkolesuje, alebo keď sme sa s ním zmierili. Láskavosť sa rodí z tých dobrých citov, ktoré človek prechováva jednoducho preto, lebo je obrazom samého Boha. Alebo, láskaví sme predovšetkým pre lásku, ktorú máme ku každému stvoreniu, pretože je Božím dielom. Čo sa týka toho, kto je láskavý k druhým, stáva sa „lásky hodným“, čo je vlastne doslovný preklad latinského *amabilis*, slova, ktoré prekladáme ako „láskavý“.

Dobrá výchova

Aby sme mohli žiť spolu, potrebujeme nejaké pravidlá „dobrej výchovy“, ktoré nám uľahčia láskavé správanie k druhým.

Túto dobrú výchovu, ktorej nás v minulosti učili, možno vidieť v správaní sa domorodcov, ktorí sú veľmi láskaví a úctiví.

Zdvorilosť a slušnosť došli až k určitej prepiatosti, keď sa z nich stal zákonník, ktorému učili príslušníkov šľachty (a stále učia), ako znak príslušnosti k svojmu stavu. Nazvalo sa to etiketou.

Bez tejto prepiatosti, aké príjemné je žiť s dobre vychovanou osobou, ktorá nás neobťažuje ani v nás nevyvoláva odpor svojim vulgárnym alebo grobianskym chovaním!

Učiť sa byť láskavý

V seminári sme mali jedného múdreho kňaza, ktorý hovorieval: „Synkovia, ak nie ste svätými kňazmi, buďte aspoň vychovaní“.

Aké dôležité je slušné a láskavé chovanie k druhým! Aké ťažké je nenechať sa uniesť hnevom, mrzutosťou, fyzickým nepohodlím, či nejednotnosťou názorov v správaní sa k druhým! Od láskavého správania nás kňazov závisí názor, ktorý si naši veriaci vytvárajú o celej Cirkvi, ba často aj ich obrátenie a spása.

Láskavosti sa človek učí doma z príkladu svojich rodičov, predovšetkým z ich vzájomného správania a správania sa k deťom. Familiárna blízkosť by nemala spôsobiť, že zabudneme na pravidlá slušnosti, pretože šťastné spolunažívanie závisí aj od dodržiavania pravidiel, ktoré vyjadrujú úctu zrodenú z lásky.

Rodičia, žiadajte, aby sa deti správali k súrodencom láskavo aj vo chvíľach zlosti, vyhýbajúc sa zraňujúcim vyjadreniam. Naučte deti byť láskavé, predovšetkým k chudobným a núdznym.

Pravidlá slušnosti sa učia od detstva a stávajú sa návykom, takže dobré vychované dieťa ním ostáva aj v neprítomnosti svojich rodičov.

Príklad priťahuje

Hovorí sa, že keď Victor Hugo, génus francúzskej literatúry, raz odchádzal z nejakej oslavy, stretol žobráka, ktorý od neho pýtal peniaze. Známy spisovateľ, ktorý žil v chudobe typickej pre intelektuálov, strčil ruku do vrečka, no nenašiel ani mincu. „Prepáč, bratku, nemám, čo by som ti dal,“ povedal mu. „Už si mi dal, nazval si ma bratom,“ odpovedal žobrák.

Vo Švédsku, v štyridsiatych rokoch, istá žena vystupovala z vlaku obťažovaná batožinou. Jeden džentlmen jej pomohol kufre vyložiť na nástupisko a jej sa zdalo, že odniekiaľ toho láskavého pána pozná: „Niekde som vás už videla.“ „Áno, som kráľ,“ odpovedal ten muž, ktorý sa rád všade prechádzal bez sprievodu a okázalosti.

